

ת"פ 39587/05-15 - פרקליטות מחוז מרכז - פלילי נגד טארק שקיר

בית משפט השלום בראשון לציון

12 יולי 2016

ת"פ 39587-05-15 פרקליטות מחוז מרכז - פלילי נ' שקיר

ת"פ 39600-05-15

לפני כבוד השופטת שירלי דקל נה
המאשימה
פרקליטות מחוז מרכז - פלילי

נגד
הנאשם
טארק שקיר

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד מירית נוימן

ב"כ הנאשם עו"ד גיל פרידמן

אין הופעה לנאשם

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

כתב האישום

1. בעובדות כתב האישום, נטען כי הנאשם נכנס לישראל שלא כחוק, וביצע במתלוננת מעשה מגונה תוך שימוש בכוח. להלן פירוט עובדות כתב האישום:

ביום 6.5.15 שהה הנאשם, שאינו תושב או אזרח ישראל, בראשון לציון, וזאת שלא כדין ומבלי שהיה ברשותו אישור כניסה לישראל כחוק.

באותו יום, בסביבות השעה 13:00, עבדה י.ב. (להלן: "המתלוננת") בניקיון חדר השירותים במשרדי "הרבלייף" ברחוב דרך המכבים בראשון לציון.

הנאשם נכנס לחדר השירותים, הציע למתלוננת כסף בתמורה לנשיקה, והמתלוננת סירבה. הנאשם ניסה לדחוף שטר של 200 ₪ לידה של המתלוננת ולכיס החלוק שעתה על גופה, חרף התנגדותה, עד שלבסוף הצליח הנאשם להצמיד את השטר לחזה. בתגובה, אחזה המתלוננת בשטר, זרקה אותו על הרצפה, ואמרה לו שהיא אינה מעוניינת במגע מיני עימו.

בהמשך, הנאשם גרר את המתלוננת לאחד מהתאים שבחדר השירותים. בתא, הנאשם נישק את המתלוננת בפלג גופה העליון, תוך שהוא אווז בידה ומצמיד את גופו לגופה, ובעוד המתלוננת מתנגדת למעשיו.

תשובת הנאשם לכתב האישום

2. הנאשם הודה כי במועד הרלוונטי לכתב האישום שהה בישראל שלא כחוק, וכי היה בראשון לציון.

כמו כן, הנאשם הודה כי המתלוננת עבדה באותו מועד בניקיון חדר השירותים במשרדי "הרבלייף" בראשון לציון.

הנאשם כפר בכל יתר עובדות כתב האישום המייחסות לו עבירה של מעשה מגונה בכוח.

גדר המחלוקת

3. מתשובת הנאשם לכתב האישום וכן ממהלך שמיעת ההוכחות עלה כי הנאשם הודה בעבירה של כניסה לישראל שלא כחוק.

כמו כן, הנאשם הודה כי נכח במקום ובזמן נשוא כתב האישום, פגש במתלוננת ושוחח עמה, והובהר כי הנאשם אינו טוען כל טענה בדבר טעות בזיהוי.

טענתו של הנאשם התמקדה בכך שלא עשה במתלוננת כל מעשה מגונה.

עדויות וראיות הצדדים

4. מטעם התביעה העידה המתלוננת, וכן עדים נוספים כדלקמן:

המנהלת האדמיניסטרטיבית של "הרבלייף" - שרה בן דוד (להלן: "שרה").

מחסנאי שעבד בחברת "פילואט" הנותנת שירותי כוח אדם ולוגיסטיקה לחברת הרבלייף (להלן: "חברת פילואט") -

ליטבינסקי ולנטין (להלן: "ולנטין").

עובדת בחברת פילואט - פלורנה עזרא (להלן: "פלורנה").

מעסיקו של הנאשם באולם אירועים 'אדל' - חגי כהן (להלן: "חגי").

השוטרים שהיו מעורבים בחקירת האירוע: רס"ב סער אהרוני (להלן: "רס"ב אהרוני"), רס"מ משה יעקב (להלן: "רס"מ יעקב") ורס"מ גדעון גיטא (להלן: "רס"מ גיטא").

כמו כן, הוגשו כראיות מטעם התביעה: דו"חות פעולה של שוטרים שהגיעו למקום, הודעת הנאשם במשטרה, תיעוד שיחות למוקד 100 של המשטרה, תמונת הנאשם, תיעוד העימות בין הנאשם למתלוננת ותעודת עובד ציבור מרשות האוכלוסין וההגירה.

מטעם ההגנה העיד הנאשם בלבד. כמו כן, הוגשו מטעם ההגנה שתי עדויות המתלוננת במשטרה, ומזכר של רס"ר אור זלוטין על שיחה שערך עם המתלוננת.

דין והכרעה

5. בטרם אחל בפירוט העדויות והראיות, אקדים את המאוחר למוקדם, ואומר כי עדות המתלוננת הייתה אמינה עלי לחלוטין, והעדויות הנוספות שנשמעו תמכו בעדותה וחיזקו אותה.

לעומת זאת, מצאתי שיש לדחות את עדותו של הנאשם שעמדה בסתירה ליתר העדויות, ולא הותירה כל רושם מהימן.

אפרט להלן את עיקרי העדויות והראיות, אנתחן, ואתייחס לטענות שהועלו על ידי ב"כ הצדדים בסיכומיהם.

עדות המתלוננת

6. עדות המתלוננת הינה העדות המרכזית מטעם התביעה, שכן, בעת ביצוע המעשה המגונה היו המתלוננת והנאשם לבדם בתא השירותים.

המתלוננת הינה אישה בת 35, נשואה, אם לילד בן 6, שעלתה לארץ מאוקראינה כחצי שנה טרם מועד האירוע הנדון. המתלוננת דוברת השפה הרוסית ומעט עברית, ועדותה בבית המשפט תורגמה בעזרת מתורגמן לשפה הרוסית.

המתלוננת עבדה דרך קבלן כוח אדם בעבודות ניקיון במקומות שונים. במועד הרלוונטי לכתב האישום עבדה המתלוננת בניקיון במשרדי חברת "הרבלייף", והייתה לבושה בחלוק עבודה.

המתלוננת העידה כי עבדה רק יומיים-שלושה במקום, ולא הייתה לה כל היכרות קודמת עם הנאשם.

המתלוננת העידה כי בהפסקה, היא ירדה לקומת הלובי כדי להתקשר לבעלה, ובעת ששוחחה איתו בטלפון, הבחינה דרך דלתות הזכוכית באדם (ואין חולק כי מדובר בנאשם) מסתובב בסמוך לכניסת הבניין ומסתכל עליה.

המתלוננת הבהירה כי היא חשה אי נעימות, חשה שהנאשם עוקב אחריה במבטו, ולכן, סיימה את שיחת הטלפון, ועלתה מיד להמשיך בעבודתה.

המתלוננת פנתה לנקות את חדר השירותים, המיועד לשימוש נשים מצוות העובדים בלבד, ולא לשימוש הציבור.

המתלוננת העידה כי הנאשם נכנס לתוך חדר השירותים, ושאל אותה האם היא רוצה מתנה. המתלוננת העידה כי השיבה שאינה מבינה מה הוא רוצה, ואז הנאשם הושיט לה שטר כסף של 200 שקלים, והיא משכה את ידיה כדי להבהיר לו שאינה מעוניינת, ובתגובה, הנאשם שם את השטר ליד הכיור.

המתלוננת העידה כי החזירה לנאשם את השטר ושאלה אותו מדוע הוא רוצה לתת לה כסף, והנאשם השיב "סתם, ככה".

המתלוננת העידה כי הנאשם החל להתקרב אליה, לגעת בגופה ולחבק אותה, משך את חולצתה ודחף את שטר הכסף מתחת לחזייתה.

המתלוננת העידה כי לקחה את השטר וזרקה אותו לרצפה. הנאשם אמר למתלוננת שהוא לא רוצה לקיים איתה יחסי מין אלא רק רוצה ממנה נשיקה. המתלוננת העידה כי הדפה את הנאשם ממנה, ובאותו זמן, נשמעו צעדי אישה שנכנסה לחדר השירותים, ואז הנאשם נבהל, הרים את השטר מהרצפה וברח.

המתלוננת העידה כי חשבה בליבה שמדובר באדם לא נורמלי, וכי לא ישוב להטרידה, והמשיכה לנקות את השירותים. אולם, הנאשם שב וחזר לשירותים, ואז פעל ביתר תקיפות, דחף אותה לתוך אחד מתאי השירותים, החזיק את הדלת בידו, הצמידה לקיר, סובב את ידיה מאחורי גבה, והחל לנשקה בצווארה.

המתלוננת העידה כי הדפה את הנאשם, צעקה עליו, נטלה מגב בידה וכיוונה אותו לכיוונו, ואז הנאשם נסוג והלך.

כשעומתה המתלוננת עם העובדה שהנאשם כמעט באותו גובה שלה ומבנה גופו צנום, כך שהיא יכולה הייתה לדחוף אותו מעליה ללא קושי, המתלוננת הבהירה כי היא פחדה מהנאשם, חששה שהוא נושא איתו סכין, הוא רעד בגופו ולכן היא חשבה שאולי הוא לא שפוי, ולכן אמרה "לא", "לא", ורק כשהחל לנשק אותה ופעל בתקיפות, היא החליטה להדוף אותו.

המתלוננת העידה כי הייתה מבוהלת, ירדה למטה, וכאשר פגשה אדם הדובר רוסית (שבהמשך הסתבר כי שמו ולנטין) סיפרה לו על מה שקרה לה.

ולנטין אמר למתלוננת כי צריך לפנות למנהלת של המקום ולהודיע לה. המתלוננת השיבה כי היא מתביישת לספר על כך, ושאלה אותו האם הוא מכיר את הנאשם, מסרה לו את תיאור הנאשם, שהוא גבוה, צנום, עם זקן, שחום ולבש חולצה ירוקה, ושאלה אותו האם הוא עובד איתו.

המתלוננת העידה כי בהמשך קראו למנהלת שרה, שאספה את כל העובדות בחברה, והיא חזרה וסיפרה להן מה שאירע, ולפי התיאור שמסרה, הן החלו לחפש את הנאשם במשרדים ומחוץ לבניין.

המתלוננת הלכה עם שרה לחפש את הנאשם, והם הגיעו למחסן סמוך, שם המתלוננת ראתה את הנאשם והצביעה עליו, אך הנאשם ברח לכיוון אחר.

המתלוננת העידה כי לאחר אותו היום היא לא רצתה לחזור לעבוד במקום, מאחר שלא הייתה מסוגלת מבחינה נפשית לעבוד שם בעקבות האירוע, אף ששרה הציעה לה להתעלם ממה שקרה לה ולהמשיך לעבוד.

המתלוננת הבהירה כי לא יכלה להמשיך לעבוד שם כי חשה בושה, וכן חששה שהנאשם יחזור לשם או ישלח מישהו אחר מטעמו, ועל כן, עזבה את מקום העבודה.

7. במהלך חקירתה הנגדית, הוטחה בפני המתלוננת גרסת הנאשם לפיה היא ביקשה ממנו כסף, ומשסירב, היא העלילה עליו עלילת שווא, והיא שללה גרסה זו מכל וכל. המתלוננת הביעה פליאה כיצד הנאשם טוען שהיא ביקשה ממנו כסף כשהוא אדם זר לה, וכיצד הוא טוען שהיא ביקשה ממנו כסף כאשר הוא זה שנכנס אחריה לשירותים.

הוגשו שתי עדויות המתלוננת שנגבו במשטרה, ובמהלך הסיכומים, ההגנה טענה לסתירות בין עדויותיה במשטרה לבין עדותה בבית המשפט. לשיטת ההגנה, בעדותה הראשונה במשטרה המתלוננת לא מסרה על כך שהנאשם נצמד אליה ונישק אותה בכוח.

לא מצאתי כי כך הם פני הדברים. בעדותה הראשונה במשטרה, המתלוננת תיארה את האירוע כאירוע מתגלגל, שבתחילתו, הנאשם ניסה לתת לה כסף, כשהיא סירבה, הוא נצמד אליה וביקש כי תנשקו, כאשר ראה שהיא לא מוכנה לקחת ממנו את הכסף, הנאשם תפס אותה בידיים וניסה לנשק אותה באזור הצוואר. המתלוננת תיארה כי התנגדה, ודחפה את הנאשם, והוא ניסה למשוך אותה לכיוון השירותים. עוד מסרה המתלוננת כי צעקה ב"כל פעם" (נרשם בטעות - "בכל רעם") כי אינה רוצה. בהמשך, המתלוננת תיארה כי הנאשם המשיך לתפוס אותה בידיים ולנשק אותה באזור הצוואר, עד שתפסה מטאטא והנאשם ברח.

ככל שהושמט פרט עובדתי בעדותה הראשונה של המתלוננת, זהו פרט המתייחס לכך שבמהלך האירוע נכנסה אישה לחדר השירותים, וזה מה שגרם לקטיעת האירוע לשני מקטעים, הנאשם ברח, ולאחר מכן הוא חזר לשירותים, והמשיך לבצע את זממו.

פרט עובדתי זה לפיו האירוע נקטע לשני מקטעים עקב כניסת אישה לשירותים הופיע בדברי המתלוננת שנמסרו לרס"ר זבדיה שהגיע למקום האירוע (ת/10), וזאת עוד קודם לגביית העדות הראשונה שלה.

מטעם זה אין להישמע לטענת ההגנה כאילו המדובר בעדות כבושה, ואין להישמע לטענת ההגנה לפיה כשהמתלוננת נכחה לדעת שאנשים אחרים כינו את האירוע ניסיון אונס היא הוסיפה אירוע חמור יותר שלא הופיע בעדותה הראשונה.

המתלוננת חזרה וציינה שהאירוע נקטע לשני מקטעים עקב הופעת אישה בשירותים, גם בהודעתה השנייה במשטרה (נ/2), בעימות שנערך בין המתלוננת לנאשם (ת/6) ובעדותה בבית המשפט.

יוער כי המאשימה עצמה לא מצאה לנכון לציין עובדה זו בעובדות כתב האישום.

סתירה נוספת לשיטת ההגנה היא באשר לעדות המתלוננת בנוגע למקום בגופה בו הנאשם שם את שטר הכסף. לרס"ר זבדיה המתלוננת מסרה כי הנאשם ניסה פעמיים לתת לה שטר כסף, ולא פירטה כיצד. בעדותה הראשונה המתלוננת מסרה כי הנאשם ניסה לשים את השטר בכיסה. בעדותה השנייה המתלוננת מסרה כי הנאשם שם את השטר על השיש, וכשחזר שם את השטר בידה, וכשסירבה הוא שם את השטר בכיס החלוק שלה. כשהמתלוננת הוציאה את השטר מהכיס, והשטר נפל לרצפה, הנאשם הרים אותו ושם אותו בחזה. בעימות המתלוננת מסרה כי הנאשם ניסה לשים את הכסף בכיס של הסינר, אח"כ דחף אותו לידה, ולאחר מכן לחזה.

בחקירתה הנגדית בבית המשפט המתלוננת הבהירה כי הנאשם שם את הכסף גם בכיסה וגם ליד החזה, וכי הוא שם את הכסף בהרבה מקומות. הסבר זה מתקבל על דעתי, ולא מצאתי כי יש בכך כדי להטיל ספק לגבי אמינות גרסתה.

8. עדות המתלוננת הייתה עדות ברורה, בהירה וסדורה, והיא לא הופרכה בחקירתה הנגדית. המתלוננת חזרה ותיארה את האירוע באותו אופן מספר פעמים, וכאמור, לא התרשמתי כי טענות ההגנה כפי שפורטו לעיל משליכות על מהימנות עדות המתלוננת.

מצאתי לנכון בהקשר זה להוסיף מספר התייחסויות -

ראשית, ככל שהיו הבדלים מסוימים בין העדויות השונות שמסרה המתלוננת, אין מדובר בסתירות משמעותיות אלא בהבדלים שוליים מבחינת עובדות האירוע, שאינם יורדים לשורשו של עניין.

שנית, האירוע שחוותה המתלוננת היה חוויה טראומטית. ההודעה הראשונה נגבתה מהמתלוננת בשעה 15:52, כלומר, כשעה-שעתיים בלבד לאחר האירוע. באירוע עצמו המתלוננת הייתה מפוחדת, והבהירה כי גם אחרי האירוע היא חששה כי הנאשם ימצא אותה או ישלח אליה את חבריו, ולא מן הנמנע כי בעקבות מצבה הנפשי השמיטה פרט מסוים בהודעתה הראשונה במשטרה.

שלישית, בחקירתה הנגדית של המתלוננת, כאשר הוטח בפניה כי הודעותיה במשטרה שונות מעדותה בבית המשפט, המתלוננת הבהירה כי נכח מתורגמן בחקירה, שתרגם את השאלות ששאל אותה החוקר מעברית לרוסית ותרגם את תשובותיה מרוסית לעברית, ותשובותיה היו זהות לעדותה.

כלומר, לפי דבריה, הסתירות הנטענות עשויות לנבוע מדברים שלא נרשמו בעדותה הכתובה. מאחר שהמתלוננת אינה יודעת לקרוא בשפה העברית, הרי שהיא לא יכולה הייתה לוודא כי כל דבריה נרשמו, ואין בחתימתה על גבי העדות כדי לאשר את תוכן הדברים שנרשמו.

יודגש כי ההגנה לא ביקשה לזמן כעד הגנה את גובה העדות של המתלוננת, רס"ר אור זלוטין, על מנת להפריך את דברי המתלוננת.

עוד יצוין כי לא ניכרה כל מגמת הפללה מצידה של המתלוננת. לא נטען ולא הוכח קיומו של אינטרס הפללה. זאת ועוד, ניתן היה להתרשם כי המתלוננת לא ששה לפעול נגד הנאשם - בעימות שנערך בין המתלוננת לבין הנאשם (ת/6) המתלוננת הבהירה כי לאחר שנרגעה ממה שקרה לה, והבחינה שהנאשם הוא צעיר, לא הייתה מעוניינת להתלונן נגדו. אבל העובדים במקום ובעלה של המתלוננת שכנעו אותה להגיש תלונה כדי שהנאשם לא יפגע בעתיד באישה נוספת. בעדותה בבית המשפט המתלוננת העידה כי חשה בושה, תגובה שהיא אופיינית לקורבנות עבירות מין.

לפי מזכר שרשם רס"ר אור זלוטין, לגבי שיחה שערך עם המתלוננת מיום 18.5.15, הוא ביקש ממנה להגיע בדחיפות למסור עדות נוספת, והמתלוננת השיבה כי היא בדרך לעבודה ותוכל להגיע רק אחרי השעה 17:00. רס"ר זלוטין הבהיר למתלוננת כי אם לא תגיע הנאשם ישוחרר ממעצר והיא השיבה "אז שישוחרר".

יצוין כי בסופו של דבר, המתלוננת הגיעה באותו יום למשטרה ונגבתה ממנה עדותה השנייה בשעה 18:58 (נ/2).

בעדותה בבית המשפט המתלוננת הבהירה כי לא יהיה אכפת לה אם הנאשם יהיה עצור או משוחרר, היא רק חששה שהוא או חבריו ימצאו אותה.

יש לזכור בהקשר זה כי המתלוננת הינה אישה קשת יום, עולה חדשה, שעבדה לפרנסתה בניקיון, והחלטתה לעזוב את מקום עבודתה בניקיון בהרבלייף מחזקת את עדותה לפיה היא עזבה את עבודתה בשל חששה מהנאשם, ועומדת בסתירה לטענת הנאשם כי מדובר בעלילת שווא.

כמו כן, עובדה זו מצביעה על כך שלמתלוננת לא היה כל אינטרס להפליל את הנאשם והיא לא פעלה מתוך רצון לנקום בו אלא מתוך פחד.

התרשמותי מהמתלוננת הייתה חיובית ביותר. התרשמתי כי המתלוננת מסרה בעדותה בבית המשפט את פרטי האירוע כהווייתם, ידעה להדגים את תנוחות הגוף שלה ושל הנאשם במהלך האירוע, וכל זאת מבלי להגזים, מבלי לנסות להשחיר את פני הנאשם ומבלי לייחס לו מעשים חמורים מאלו שאירעו בפועל.

כמו כן, התרשמתי במהלך עדות המתלוננת כי מדובר באישה רגישה, עדינת נפש, כנה וצנועה. המתלוננת הבהירה בתשובות לשאלות בחקירתה הנגדית כי לא היה לה נעים להגיע להעיד בבית המשפט והיא חשה חוסר נוחות לראות את הנאשם. דברים אלו והתרגשותה של המתלוננת ניכרו גם באופן בו היא העידה, ובתמיכת בעלה בה במהלך הדיון. התרשמתי זו מחזקת בעיני את מהימנות עדות המתלוננת.

9. בהתאם להוראת סעיף 54 א(ב) לפקודת הראיות [נוסח חדש] תשל"א-1971, הרי שניתן היה לבסס את הרשעת הנאשם בעבירה המיוחסת לו על סמך עדותה היחידה של המתלוננת, תוך פירוט ההנמקה.

נוכח האמון הרב שנתתי בעדות המתלוננת, גם ללא סיוע או חיזוק לעדותה, ולאור חוסר האמון שנתתי בעדות הנאשם כפי שיפורט להלן, אני סבורה כי ניתן היה להרשיע את הנאשם בעבירה של מעשה מגונה בכוח על סמך עדות המתלוננת בלבד.

במקרה דנן, לעדותה האמינה והעקבית של המתלוננת באשר לאירוע עצמו נוספו חיזוקים עצמאיים שונים - הן העובדה שהמתלוננת דיווחה על האירוע באופן מידי למספר אנשים שעבדו בסביבתה ולשוטרים שהגיעו למקום, הן מצבה הנפשי של המתלוננת בסמוך לאחר האירוע כפי שעלה מעדויות של עדים אובייקטיביים שנתקלו בה, והן הסימנים האדומים שנצפו על צווארה, והכל כפי שיפורטו להלן.

עדויות אנשים שעבדו במקום

10. ולנטין - העיד כי הוא עלה לארץ בשנת 1998 ודובר עברית ורוסית. ולנטין עובד כמחסנאי בחברת פילואט, המתחזקת את המחסנים ואת החנות של הרבלייף, המצויים באותו בניין בו מצויים המשרדים.

ולנטין העיד כי לא הכיר באופן אישי את המתלוננת מאחר שלא עבדה הרבה זמן במקום. ולנטין העיד כי היה במחסן כשהמתלוננת פנתה אליו, בגלל שהוא דובר את השפה הרוסית, ואמרה לו ברוסית שמישהו הטריד אותה בשירותים שנמצאים בחדר המדרגות, ניסה לנשק אותה ולתת לה כסף, והיא תפסה מגב והרימה אותו ואז אותו אדם ברח.

ולנטין העיד כי כאשר המתלוננת דיברה איתו היא הייתה לחוצה ורעדה.

עוד העיד ולנטין כי המתלוננת מסרה לו שראתה את הנאשם באותו היום ליד הבניין בו הם עובדים.

ולנטין אמר למתלוננת שצריך לטפל בכך ולהזמין את המשטרה, וכדאי שתלך לחפש את אותו אדם. באותו שלב, הגיעה שרה, וולנטין סיפר לה את מה שהמתלוננת מסרה לו, ואז יצא להפסקה.

ולנטין העיד כי לאחר ששב מההפסקה, שמע שהמתלוננת, שרה ופלוריה, חיפשו ומצאו את הנאשם.

11. שרה - עובדת כמנהלת אדמיניסטרטיבית בחברת הרבלייף. שרה העידה כי המתלוננת עבדה במקום בניקיון, דרך חברת כוח אדם, במשך יומיים-שלושה קודם לאירוע, ותפקידה היה לנקות את המשרדים ואת חדרי השירותים.

שרה העידה כי אינה דוברת רוסית, ולכן לא תקשרה עם המתלוננת ישירות, אלא בעזרת ולנטין שדובר רוסית. ולנטין מסר לה את דברי המתלוננת, שמישהו ניסה לתקוף אותה בחדר השירותים בקומת הגלריה, ניסה לנשקה והציע לה שטר של 200 שקלים, והיא סירבה והבריחה את התוקף באמצעות מגב.

שרה העידה כי המתלוננת הייתה נסערת כשדיווחה על האירוע, והן יצאו החוצה, המתלוננת ראתה את הנאשם באולם 'אדל' הסמוך והצביעה עליו. שרה העידה כי פנתה למנהלו של הנאשם (חגי), דיווחה לו על מה שאירע, הוא ביקש ממנה שהות קצרה לדבר עם הנאשם, ולאחר שתי דקות ראתה את הנאשם בורח בריצה. עוד העידה שרה כי פלורנה התקשרה והזמינה את המשטרה למקום.

שרה מסרה כי המתלוננת סירבה לחזור לעבודה מאחר שפחדה, ולאחר מכן, חברת כוח האדם שלחה עובדות אחרות.

12. פלורנה - העידה כי עבדה בחברת פילואט כפקידת הזמנות, וישבה בחנות שהייתה ממוקמת בקומת הקרקע. פלורנה העידה כי ראתה את המתלוננת פעמיים, כאשר הגיעה לנקות, וחוז' מזה, לא היה לה כל קשר איתה.

פלורנה העידה כי ליד החנות יש אזור עישון, והיא ראתה את הנאשם יושב ומעשן פעמיים קודם לאירוע.

פלורנה העידה כי שרה נכנסה לחנות ואמרה לה כי ניסו להטריד את המתלוננת וכנראה תקפו אותה, אך לא מסרה לה פרטים מדויקים. לאחר מספר דקות נכנסה המתלוננת, ושרה ביקשה מפלורנה לדבר עם המתלוננת, מאחר שהיא דוברת עברית ורוסית, ואילו שרה לא הצליחה לתקשר עם המתלוננת בעברית. פלורנה העידה כי שאלה את המתלוננת מה קרה, והמתלוננת סיפרה לה שניקתה את השירותים למעלה, ואז הנאשם נכנס, תפס אותה בצווארה, דחף אותה, והיא ניסתה להתנגד ולהרחיקו עם המטאטא, הנאשם הוציא שטר כסף של 200 ₪, ניסה לדחוף אותו למתלוננת, אך המתלוננת סירבה לקבלו. המתלוננת מסרה לפלורנה את פרטי התיאור של הנאשם - זקן, גובה בינוני וחולצתו בצבע ירקרק.

פלורנה העידה כי כאשר המתלוננת דיברה איתה, היא הבחינה כי על צווארה יש סימנים אדומים, וכן כי הייתה מבוהלת ולחוצה.

הלכה פסוקה היא כי ראייה על מצב פיזי ונפשי של קורבן עבירת מין, מהווה ראיה עצמאית, אשר בכוחה להוות חיזוק לגרסתו, ראו: ע"פ 993/00 **אורי שלמה נר נגד מדינת ישראל**, פ"ד נו (6) 205 (2002) בעמ' 234, והאסמכתאות הנזכרות שם.

עדויותיהם של ולנטין, שרה ופלורנה, שפגשו במתלוננת סמוך לאחר האירוע, לגבי מצבה הנפשי של המתלוננת, ועדות פלורנה לגבי הסימנים האדומים שראתה על צווארה של המתלוננת, מחזקים את עדות המתלוננת. יודגש כי כל שלושת העדים הללו הינם עדים אובייקטיביים, שאין להם כל אינטרס בתוצאות המשפט.

אעיר בהקשר זה כי יש לדחות את טענת ההגנה לפיה אין ראיה פוזיטיבית לכך שהיה איזה שהוא מעשה בכוח. עדות פלורנה על הסימנים האדומים בצוואר מחזקת את עדות המתלוננת, ואין צורך דווקא כי תוגש על כך תעודת רופא או צילום של החבלה. כמו כן, המתלוננת לא טענה שהנאשם היכה אותה או חבט בה בכוח, ולכן, אין כל סיבה להניח

שנגרמו לה חבלות מעבר לסימנים אדומים על הצוואר.

פלורנה העידה כי אמרה למתלוננת שהיא חייבת להודיע למשטרה, ואז שרה ביקשה ממנה להתקשר למשטרה וכך עשתה.

לאחר מכן, היא יצאה לחפש את הנאשם, יחד עם שרה והמתלוננת, הן הציצו למטבח של אולם האירועים, ואז המתלוננת ראתה את הנאשם עומד במטבח, והחלה לצעוק "זה הוא, זה הוא".

מתמלילי השיחות של פלורנה למוקד 100 (ת/4) עולה כי היא התקשרה פעמיים למשטרה - בשיחה הראשונה היא הזדהתה בשמה של שרה (כפי שגם העידה בבית המשפט), וביקשה להזמין את המשטרה באופן דחוף בגלל ניסיון אונס של המנקה על ידי עובד מאולם 'אדל'. פלורנה ביקשה כי המשטרה תשלח בדחיפות ניידת מאחר שהם זיהו את הנאשם ויש חשש שהוא יברח, ומסרה תיאור של הנאשם.

פלורנה העידה כי דיווחה למוקד המשטרה כי היה ניסיון אונס, מאחר שמבחינתה אין הבדל בין ניסיון אונס לבין הטרדה מינית.

בשיחה השנייה, פלורנה ביקשה שהמשטרה תגיע מהר, כי הנאשם בורח לכיוון אזור המוסכים, ותוך כדי שיחה זו היא תיארה למוקדנית את נתיב הבריחה שלו, וניידת הגיעה למקום, ופלורנה העידה כי הניידת שהגיעה, החלה במרדף אחרי הנאשם.

13. חגי - בעליו של אולם אירועים 'אדל'. חגי העיד כי אולם האירועים ממוקם בעורף של הבניין בו מצויים משרדי חברת הרבלייף. חגי העיד כי הנאשם הגיע אליו יום קודם לאירוע, אמר לו שהוא בעל ניסיון בעבודה ומעוניין לעבוד, כי הוא בעל אישור עבודה, וכי יציגו למחרת היום. חגי העיד כי הוא טרם החליט האם להעסיק את הנאשם, ולמחרת היום, אירע האירוע נשוא כתב האישום.

חגי אישר כי אינו דובר ערבית וכי תקשר עם הנאשם בעברית.

חגי העיד כי ביום האירוע היה במשרדו, ונאמר לו על ידי אחד מעובדיו שמחפשים אותו למטה. כשירד, ראה את שרה מחברת הרבלייף מחכה מחוץ למטבח. חגי העיד כי פנה לשרה, שמסרה לו כי אחד מעובדיו שהיה לבוש בחולצה ירוקה ניסה 'להתעסק' עם עובדת הניקיון בשירותים.

חגי פנה לנאשם, שהיה במטבח, מאחר שהיה העובד היחיד שלבש חולצה ירוקה. חגי מסר לנאשם מה שאמרה לו שרה, ושאל אותו אם זה נכון, והנאשם שלל זאת. חגי אמר לנאשם שהוזמנה משטרה, והורה לנאשם לצאת לדבר עם שרה. חגי העיד כי הוא יצא לכיוון שרה, אמר לה שתכף הנאשם ייצא, ואז הנאשם ברח מהצד השני ונעלם.

חגי העיד כי כשהגיעו השוטרים למקום, הם שאלו אותו האם יש לו פרטים של הנאשם ומספר הטלפון שלו. חגי העיד כי

השיג את מספר הטלפון של הנאשם מאחד העובדים, וכי העובדים הכירו את הנאשם מכך שעבד באולם אירועים סמוך.

חגי העיד כי אחד השוטרים שאל אותו האם הוא חייב לנאשם כסף, ומשהשיב בחיוב, הורה לו לקבוע עם הנאשם פגישה בתחנת הדלק. חגי פעל לפי הנחיות השוטר, התקשר לנאשם וקבע איתו. חגי העיד כי חיכה לנאשם, אך הנאשם לא הגיע לפגישה.

כמו כן, חגי העיד כי השיג את תמונת הנאשם דרך הפייסבוק והעבירה למשטרה (ת/5).

חגי שלל את האפשרות כי יעץ לנאשם לברוח, בגלל שהעסיק אותו ללא אישורים כחוק, וטען כי אם היה חושש מכך, לא היה מסייע לשוטרים.

עדויות ודו"חות הפעולה של השוטרים שביצעו פעולות חקירה

14. רס"מ גנץ - משמש כסייר. לפי דו"ח הפעולה שרשם (ת/1), הוא קיבל את הקריאה ונסע למקום בנסיעה מבצעית, ערך סריקה ואיתר את הנאשם הולך ברחוב. כאשר הנאשם הבחין ברס"מ גנץ, הוא החל לרוץ בכיוון הנגדי, חצה את הצומת, עלה במדרגות של המרכז המסחרי ונעלם מעיניו. רס"מ גנץ ניסה למצוא את הנאשם, וערך סריקה רגלית וממונעת, אך לא הצליח שוב לאתר.

15. רס"ב אהרוני - לפי דו"ח הפעולה שלו (ת/2), בשעה 14:14 התקבלה קריאה במוקד המשטרה על האירוע, נמסר כי הנאשם עובד באולם אירועים 'אדל' הצמוד למשרדי חברת 'הרבלייף', נמסר תיאורו, והתבקש כי תגיע נידת בדחיפות. בשעה 14:20 רס"ב אהרוני קיבל את הקריאה ונסע בזריזות למקום תוך הפעלת סירנה, ודווח לו כי הנאשם ברח לכיוון צפון. רס"ב אהרוני שמע במכשיר הקשר את הדיווח של רס"מ גנץ לפיו הוא רואה את הנאשם, באיזה מיקום ומהו תיאורו, וכן כי איבד איתו קשר עין.

רס"ב אהרוני חזר למקום, שוחח עם המתלוננת, בעזרת תרגום מרוסית לעברית שביצעה חברה של המתלוננת, ונמסרו לו פרטי האירוע. רס"ב אהרוני ציין כי המתלוננת מסרה שאינה צריכה טיפול רפואי, וכי הנאשם לא ניסה לקרוע את בגדיה ולא חשף את איבר מינו.

רס"ב אהרוני בדק ומצא שאין מצלמות במקום האירוע, ועובדות מסרו לו את שמו של הנאשם וכי הוא עובד באולם האירועים 'אדל'.

רס"ב אהרוני הלך לאולם האירועים, שוחח עם חגי כהן, שמסר לו כי הנאשם הגיע אליו יומיים קודם לכן וביקש לעבוד באולם, וכי ביום האירוע החל לעבוד. עובד אחר במקום מסר את מספר הטלפון של הנאשם.

16. דו"ח פעולה של רס"ר זבדיה אברהם (להלן: "רס"ר זבדיה") (ת/10) - הגיע למקום האירוע לביצוע סריקות אחרי הנאשם, וחבר למתלוננת, שהייתה עם רס"ב אהרוני. צוין בדו"ח הפעולה כי המתלוננת דוברת רוסית בלבד, ודבריה

תורגמו על ידי אישה אחרת.

המתלוננת מסרה לרס"ר זבדיה כי הייתה בשירותים, כאשר ניגש אליה בחור בן מיעוטים שמסתובב ברחוב שלהם בדרך כלל, והציע לה 200 ₪, והיא סירבה לקבל ממנו. הנאשם אמר למתלוננת שהוא נותן לה מתנה, והיא זרקה את השטר. כאשר אישה נוספת נכנסה לשירותים, הנאשם עזב. כאשר אותה אישה יצאה מהשירותים, הנאשם חזר, וניסה שוב לתת לה את הכסף והיא סירבה. הנאשם דחף אותה לתא השירותים, הצמיד אותה לקיר, הרים את שתי ידיה והצמידן, וניסה לנשק את צווארה.

כשהמתלוננת צעקה, הנאשם ברח ואמר לה שהוא יחזור. המתלוננת ירדה וסיפרה מה שאירע לעובדות אחרות, ויחד עם שרה, הן הלכו לחפש את הנאשם, וניגשו לאולם 'אדל'. המתלוננת זיהתה שם את הנאשם והצביעה עליו. שרה ניגשה לחגי, אמרה לו שאחד מעובדי ניסה לאנוס את אחת העובדות שלה, וחגי נכנס, ואז הן ראו את הנאשם בורח מהמקום, והזעיקו את המשטרה.

רס"ר זבדיה לקח את המתלוננת לתחנת המשטרה כדי שתגיש תלונה מפורטת בעזרת מתורגמן לרוסית, והעבירה לאור זלוטין שהוא דובר רוסית.

17. דו"ח הפעולה של רס"ר סירנוב ואדים (להלן: "**רס"ר סירנוב**") (ת/8) - היה עם השוטר יובל רצאבי בפעילות בניידת בילוש, כאשר התקבל האירוע מהמוקד המשטרה. לפי דו"ח הפעולה, הם ביצעו סריקות באזור על פי התיאור שנמסר להם אודות הנאשם, אך הנאשם לא אותר. בהמשך, ביצע מארב לנאשם בתחנת הדלק יחד עם חגי, אך הנאשם לא הגיע.

18. רס"מ יעקב - לפי דו"ח הפעולה שערך (ת/12) רס"מ יעקב הגיע למקום ביום האירוע בשעה 14:28, לשם סיוע. לפי דו"ח הפעולה וכן לפי עדותו של רס"מ יעקב בבית המשפט, כשהגיע למקום, החל לתחקר, והוברר לו כי מדובר במעשה מגונה ולא בניסיון אונס.

רס"מ יעקב בדק ומצא שאין מצלמות אבטחה באזור. רס"מ יעקב נכנס למטבח אולם 'אדל', שוחח עם העובדים במקום, שאל אותם איפה העובד עם החולצה הירוקה, והם זיהו כי מדובר בנאשם, והשיבו כי הוא הלך, אינם יודעים לאן, וכי הוא עובד שם רק כיומיים.

רס"מ יעקב הורה לחגי ליצור קשר עם הנאשם ולומר לו לבוא לקחת את משכורתו. חגי עשה כדבריו והם קבעו פגישה בתחנת דלק סמוכה. רס"מ יעקב, יחד עם עוד שוטר סמוי ובלשים, ביצעו מארב לנאשם, אך הוא לא הגיע, וגם סריקות שבוצעו באזור לא הניבו תוצאות. באמצעות חגי, התקבלה תמונה של הנאשם מהפייסבוק שהועברה לראש המחלקה.

לפי דו"ח פעולה נוסף מיום 12.5.15 (ת/13), רס"מ יעקב המשיך לבצע פעולות חקירה במהלך הימים שחלפו מאז האירוע, במטרה לאתר את הנאשם, הפיץ את תמונתו והתקשר אליו מספר פעמים ללא מענה. רס"מ יעקב איתר את אחיו של הנאשם, טאלב שקיר (להלן: "**טאלב**"), התקשר אליו ומסר לו כי הנאשם מעורב באירוע של תקיפה, וכי נדרש שהנאשם יגיע לחקירה. טאלב מסר לרס"מ יעקב שיתקשר אליו בערב. בדו"ח הפעולה מתואר המשא ומתן שניהל רס"מ יעקב עם טאלב, שנמשך מספר ימים, על מנת שהנאשם יסגיר את עצמו, ובהמשך, עם ב"כ הנאשם.

בדו"ח הפעולה צוין כי אף שרס"מ יעקב מסר לטאלב ולב"כ הנאשם כי הנאשם חשוד בתקיפה, ב"כ הנאשם אמר מיזמתו כי הנאשם לא ניסה לאנוס את הבחורה והדבר היה בהסכמה.

נשלחה ניידת למחסום, הנאשם היה שם, עוכב והובא לתחנה.

19. דו"ח פעולה של רס"ר יונתן שחורי (להלן: "רס"ר שחורי") (ת/7) - הגיע למקום במועד האירוע לפי דיווח של רס"מ גנץ, והצטרף לסריקות הרגליות בניסיון ללכוד את הנאשם, וללא הצלחה.

20. דו"ח הפעולה של רס"ר בנעים אלעד (להלן: "רס"ר בנעים") (ת/9) - ביום 12.5.15, הגיע למחסום באריאל כדי לעכב את הנאשם והעבירו לתחנת המשטרה לחקירה.

21. עדות השוטר שחקר את הנאשם

רס"מ גיטא - חוקר באגף החקירות של תחנת ראשון לציון, חקר את הנאשם ביום 12.5.15, לאחר שהנאשם הסגיר את עצמו.

רס"מ גיטא העיד כי חקר את הנאשם בשפה העברית, לאחר שהנאשם אמר לו שהוא מבין ומדבר עברית, ולאחר שהנאשם התייעץ עם עורך דין בשפה העברית. כמו כן, רס"מ גיטא העיד כי התרשם שהנאשם דובר עברית טובה והקליט את החקירה.

עדות הנאשם

22. לגבי האירוע נשוא כתב האישום, הנאשם מסר כי ישן בלילה באולם 'אדל'. בבוקר החל לעבוד, ולאחר מכן, יצא להפסקה. הנאשם מסר כי ישב בחוץ ועישן סיגריה, כאשר המתלוננת פנתה אליו וביקשה ממנו "בשפה שבורה" כהגדרתו, בעברית וברוסית, לתת לה 300 שקלים. לדברי הנאשם, הוא אמר למתלוננת שאין לו כסף לתת לה, סיים לעשן וחזר לעבוד.

הנאשם כפר כי ראה את המתלוננת בשירותים וכי ניסה לנשק אותה או לדחוף לה כסף לחזה.

הנאשם מסר כי לאחר מכן חזר והמשיך לעבוד, ולאחר כחצי שעה - שעה, הגיעה המתלוננת יחד עם שתי נשים נוספות, הן פנו לחגי, ולאחר מכן, חגי אמר לו שטוענים כי התחיל עם המתלוננת, והוא שלל זאת. הנאשם מסר כי חגי אמר לו שהמשטרה תגיע למקום, וכי עדיף שייצא משם, ולכן ברח משם.

הנאשם מסר כי המשטרה פנתה לאחיו וביקשה כי הוא יגיע לחקירה, והם פנו לעורך דין, ולאחר מכן, באמצעות עורך הדין, הוא הגיע למשטרה.

הערכת מהימנות עדותו של הנאשם

23. התרשמתי כי הנאשם אדם חמקמק שאינו דובר אמת.

בניגוד לכל עדויות עדי התביעה באשר למשך עבודתה של המתלוננת במקום, לפיהן המתלוננת עבדה במקום רק במשך יומיים-שלושה, כאשר הנאשם נשאל כמה זמן לפני האירוע הוא ראה את המתלוננת, השיב "אני לא יכול להגיד על איזה יום, אבל כל פעם שאני יושב בחוץ אני רואה אותה".

כאשר ב"כ המאשימה הבהירה לנאשם כי המתלוננת עבדה שם רק יומיים, הנאשם שינה את תשובתו ואמר "הכוונה שלי לא כל פעם שאני יוצא אני רואה אותה, ראיתי אותה אולי פעם או פעמיים או שלוש".

יצוין כי במשטרה הנאשם מסר בחקירתו כי עבד ב'אדל' רק כמה ימים, ובבית המשפט העיד שעבד שם חודשיים - שלושה.

הנאשם התבקש להבהיר סתירה זו, והשיב "אמרתי ככה כי הייתי בטראומה וגם רציתי להגן על הבוס שלי". לא ברור מהו הקשר בין טראומה לבין מסירת עובדות מטעות.

לא מצאתי לנכון לקבוע במסגרת הכרעת הדין האם הנאשם עבד ב'אדל' רק יום אחד כטענת מעסיקו חגי, או שעבד שם מספר ימים כפי שטען בחקירתו במשטרה, או שעבד שם חודשיים - שלושה כפי שמסר בעדותו בבית המשפט. בכל מקרה, מאחר שאין ספק שהמתלוננת עבדה במקום רק יומיים - שלושה, ומאחר שהאמנתי לעדותה כי לא ראתה קודם לאירוע את הנאשם, אינני מקבלת את דברי הנאשם לפיהם ראה את המתלוננת קודם לאירוע.

הנאשם מסר כי המתלוננת עבדה בניקיון, וכשנשאל כיצד הוא יודע זאת, השיב פעם אחת כי הוא ידע זאת "מהדיבורים שלה", ופעם שניה "מהלבוש שלה".

בעימות במשטרה (ת/6), שהתקיים מספר ימים לאחר האירוע, הנאשם נשאל באיזו שעה הוא יצא ועישן סיגריה, והשיב "לא יודע". היו שני אירועים. אני לא מסתכל על הזמן שיצאתי לעשן סיגריה וחזרתי בחזרה אחרי שסיימתי את הסיגריה".

בעדותו בבית המשפט, כשנה לאחר האירוע, הנאשם מסר כי ישב לעשן בסביבות השעה 11:00-11:30.

אעיר כי לא ברור מעדות הנאשם מהי כוונתו לגבי "שני אירועים", שכן, כאשר תיאר את האירוע לשיטתו, תיאר אירוע אחד בלבד. פליטת פה זו של הנאשם משתלבת עם עדות המתלוננת שהעידה על כך שראתה את הנאשם מעשן למטה, ולאחר מכן, ראתה אותו שוב כאשר נכנס לחדר השירותים שניקתה, יצא ושוב נכנס.

אופן ההתבטאות של הנאשם לגבי המעשים המיוחסים לו הייתה מוזרה ביותר - כאשר הנאשם נשאל בחקירתו הראשית לגבי פניית חגי אליו, הנאשם השיב: "הם הלכו למעסיק ואמרו לו 1, 2, 3, בא אלי המעסיק ואמר לי שעשיתי 1, 2, 3,

אמרתי לו לא".

גם בהמשך החקירה הנגדית, חזר הנאשם מספר פעמים על ביטוי זה: "לאח שלי לא ידוע מה קרה, סיפרתי לו מה היה 1, 2, 3"; "טראומה שהיא באה והתלוננה עליי ואמרה שעשיתי 1, 2, 3. זה היה בשבילי טראומה"; "אחר כך בא אליי המעסיק ושאל אותי אם עשיתי 1, 2, 3".

הנאשם נשאל מה זה "1, 2, 3", והשיב - "בא המעסיק ושאל אם אנסתי אותה".

התגלו סתירות משמעותיות בין הודעת הנאשם במשטרה לבין עדותו בבית המשפט, ואתן לכך שתי דוגמאות:

במשטרה הנאשם מסר כי חגי לא ידע שהוא גר בשטחים, ואילו בבית המשפט אמר שחגי ידע על כך. כשהנאשם התבקש להבהיר סתירה זו השיב "הבן אדם צריך להגן על הבוס שלו, כדי שתהיה לי הזדמנות לחזור לעבודה".

במשטרה הנאשם מסר כי הוא ברח מפני המשטרה מאחר שלא היה לו אישור לשהות בישראל, ואילו בבית המשפט אמר כי ברח בגלל שכך אמר לו חגי. הנאשם ניסה לתרץ את תשובותיו השונות, וטען כי לא היה לו אישור חוקי לשהות בישראל, ואם היה לו אישור כזה, חגי לא היה אומר לו לברוח. הנאשם נשאל מדוע לא השיב כך במשטרה, וטען כי יכול להיות שהחוקר לא הבין אותו.

במשטרה הנאשם מסר כי אמר לחגי שהוא מכפר זאוויה ליד כפר קאסם, ואילו בבית המשפט מסר כי זאוויה נמצא אחרי כפר קאסם בשטחי הרשות הפלסטינית ולא בתחומי ישראל.

מתשובות אלו עולה כי הנאשם אינו בוחל מלהשיב תשובות שאינן מדויקות שיתאימו לאינטרסים שלו.

בעוד שהנאשם כפר בכל המעשים שיוחסו לו, לפי דו"ח הפעולה של רס"מ יעקב (ת/13), ב"כ הנאשם מסר לו שגרסת הנאשם היא שהכל נעשה בהסכמת המתלוננת. כשנשאל הנאשם על סתירה זו הוא הכחיש כי כך אמר.

אין לקבל את טענת ההגנה לפיה המתלוננת העלילה על הנאשם עלילת שווא, מאחר שהוא לא רצה לתת לה כסף. קשה להלום כי המתלוננת הייתה מעוניינת בנקמה מסיבה זו כאשר מדובר באיש הזר לה לחלוטין, וקשה עוד יותר להלום כי המתלוננת תמציא כי הנאשם ביצע בה מעשה מגונה בכוח, ותספר זאת לאנשים רבים כל כך רק משום שהנאשם לא נתן לה כסף, כשמדובר באירוע מביך ומבייש.

כמו כן, לטענה זו לא הונח כל בסיס עובדתי משכנע.

אין רלוונטיות לטענת ההגנה לפיה ייתכן שחלה אי הבנה בין המתלוננת לנאשם, והנאשם סבר בטעות שהמתלוננת מעוניינת בכסף, משתי סיבות - ראשית, מאחר שלגרסת הנאשם המתלוננת ביקשה ממנו כסף והוא סירב, זאת ותו לא, כך שלדבריו כלל לא אירע אירוע בשירותים שהיה עלול לגרום להתפתחות אי הבנה. שנית, מאחר שהנאשם לא הסתפק

בניסיון לתת למתלוננת כסף, ואף שיכול היה להבין ללא צל של ספק הן מדבריה והן מהתנהגותה שאינה מעוניינת, הוא לא הפסיק את מעשיו, תפס אותה, דחף אותה לתא השירותים ונישק אותה בכוח.

אפשר להניח באופן סביר מההשתלשלות כפי שתוארה על ידי המתלוננת כי הנאשם היה מעוניין לנסות לקבל שירותים מיניים ממנה תמורת כסף, מאחר שראה שהיא עובדת ניקיון וסבר שהיא זקוקה לכסף, ולא בגלל שהיא ביקשה ממנו כסף כטענתו. אך כשהיה ברור לנאשם שהמתלוננת מתנגדת לכך, היה עליו להפסיק מיידית, להתנצל ולסגת. עם זאת, אציין כי טענה עובדתית כזו לא עלתה בעדות הנאשם, שכפר מכל וכל בעובדות.

אעיר כי אני מקבלת את טענת ההגנה כי ייתכן שהנאשם ברח מהמשטרה בגלל שידע כי הוא שווה שלא כדין בישראל ולא בגלל שביצע מעשה מגונה בכוח. לכן, אינני קובעת כי בריחתו של הנאשם מהמשטרה והזמן שחלף עד שהסגיר עצמו למשטרה, מצביעים על התנהגות המפלילה אותו בביצוע העבירה של מעשה מגונה בכוח.

הקביעה כי הנאשם ביצע את המעשים המיוחסים לו בכתב האישום, מתבססת על עדויות וראיות אחרות ורבות, כפי שפורטו לעיל, ששכנעו אותי מעבר לכל ספק, בדבר אשמתו של הנאשם.

טענת ההגנה למחדלי חקירה

24. ההגנה טענה בסיכומיה כי התגלו שני מחדלי חקירה - האחד, אי גביית הודעת הנאשם במשטרה בשפה הערבית, והשני, בדיקה בלתי מעמיקה באשר לקיומן של מצלמות אבטחה. יש לדחות שתי טענות אלו מהטעמים שיפורטו להלן.

טענת ההגנה לפיה אי חקירת הנאשם בשפה הערבית מהווה מחדל חקירה - לפי העדויות שפורטו לעיל, הנאשם שולט בשפה העברית בצורה טובה, אף אם שפת אמו ערבית, כך העידו הן חגי והן רס"מ גיטא, וכך ניתן להתרשם גם מהקלטת חקירתו, והוא לא ביקש כי יובא מתורגמן (ת/3).

רס"מ גיטא שאל את הנאשם בחקירתו האם הוא מבין טוב עברית, והנאשם השיב בחיוב "כן. אני למדתי עברית מהטלוויזיה ומהאנשים מהעבודה בישראל".

בהמשך, בעימות שנערך במשטרה בין הנאשם לבין המתלוננת, הובא מתורגמן לערבית, אך הנאשם בחר ברוב הזמן שלא להיעזר במתורגמן, השיב לשאלות בעברית ולא המתין לתרגום, בשום שלב לא אמר כי אינו מבין משהו.

אציין כי השמע של הדיסקים של חקירת הנאשם ושל העימות שהוגשו לבית המשפט הינו גרוע ביותר, אך ניתן להתרשם מהנהוניו של הנאשם ומתנועות ידיו שהוא השיב לשאלות החוקרים.

כפי שצוין, ההודעה נגבתה מהנאשם ללא נוכחות מתורגמן, ובעימות אף שנכח מתורגמן, הנאשם לא הרבה להיעזר בו.

הנאשם בחר להעיד בבית המשפט בעזרת מתורגמן לערבית, לעניות דעתי, לא בגלל שאינו מבין עברית, אלא רק כדי לנסות לבסס טענה זו למחדל חקירה. ניתן היה להתרשם במהלך עדותו של הנאשם כי הוא מבין היטב את מהלך הדיון, וידע להשיב לשאלות עוד בטרם שמע את התרגום של השאלות.

יצוין עוד כי הנאשם מסר בעדותו כי עבד בישראל ללא אישור עבודה במשך כשנתיים - שנתיים וחצי כעוזר טבח באולמות אירועים באזור, כך שיש להניח כי נחשף בכל התקופה הזו לשפה העברית, וכן אישר כי חגי דיבר איתו בעברית.

למרות זאת, הנאשם נחקר בחקירתו הראשית והשיב רק בעזרת מתורגמן. כאשר הנאשם נשאל בחקירתו הנגדית ע"י ב"כ המאשימה בעברית האם הוא מבין אותה, השיב בעזרת המתורגמנית בערבית כי הוא לא כל-כך מבין, ובהמשך, השיב לשאלות בעברית תשובות קצרות ובשפה דלה, בשונה לחלוטין מהאופן בו התנהל בעימות מול המתלוננת, ובאופן שלא עורר כל אמון.

טענת ההגנה לפיה המשטרה לא בדקה לעומק האם ישנן מצלמות אבטחה במקום - לטענה זו אין כל בסיס עובדתי, והעובדות מלמדות אחרת.

מדו"ח הפעולה של רס"מ יעקב ומדו"ח הפעולה של רס"ב אהרוני, עלה כי כל אחד מהם ביצע בדיקה לגבי קיום מצלמות אבטחה בשטח הרלוונטי ליד השירותים, ובדיקתם העלתה חרס.

רס"מ יעקב לא נשאל בחקירתו הנגדית כל שאלה לגבי מצלמות האבטחה או לגבי בדיקתו בקשר לכך, ורס"ב אהרוני נשאל שאלה אחת - מה היו התשובות שקיבל כשבדק קיומן של מצלמות אבטחה, והשיב כי בדק ומצא שאין מצלמות רלוונטיות, וציין זאת בדו"ח הפעולה שלו.

לא הובאה כל ראיה מצד ההגנה לפיה היו מצלמות אבטחה רלוונטיות שלא נבדקו על ידי המשטרה.

מכאן עולה כי, נושא קיומן של מצלמות האבטחה נבדק, ולא הוכח בכל ראיה כי הבדיקה הזו הייתה לא מעמיקה או רשלנית.

הוראות החיקוק

שהייה בלתי חוקית בישראל

25. הנאשם הודה כי שהה בישראל ועבד ללא אישור כחוק, ותעודת עובד ציבור מאמתת זאת (ת/11).

מעשה מגונה תוך שימוש בכוח

26. מעשהמגונהמוגדר בסעיף 348 (ו) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") - "**מעשה לשםגירוי,סיפוקאוביזוימיניים**".

ב-ע"פ 315/58 **היועץ המשפטי נ' ג'בארה**, פ"ד יג' 565, 566 (1959), נקבע על ידי כב' השופט זילברג כי המונח "מעשה מגונה" אינו נתון להגדרה ממצה ומדויקת, אלא הוא תלוי בהשקפות החברה בה מבוצע המעשה, אך ברוב המכריע של המקרים מצוי במעשה יסוד של יצרי מין.

ב-ע"פ 6255/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נח (3) 168, 176 (2004) (להלן: "**פס"ד פלוני**"), ציטט כב' השופט חשין הגדרה זו, וציין כי המדובר בעבירה המסווגת כעבירת התנהגות, אף באין תוצאה ספציפית מעבר לכך. היסוד העובדתי בעבירה של עשיית מעשה מגונה הוא עשיית מעשה, אשר נסיבות עשייתו נתפסות בעיני האדם הסביר כמעשה שנעשה לשם גירוי או סיפוק מיני.

המבחן הוא מבחן אובייקטיבי, כלומר, מבחן האדם הסביר, וכן "**השקפות החברה בה מתבצע המעשה...**" (ע"פ 616/83 פליישמן נ' מדינת ישראל, פ"ד לט(1) 449, 457-458 (1985)).

אשר ליסוד הנפשי הנדרש, קבע כב' השופט חשין כי היסוד הנפשי בעבירת המעשה המגונה אינו מובחן מהיסוד העובדתי בצורה ברורה. היסוד הנפשי יכול שילמד מעצם המעשה, ואולם גם בנסיבות שבהן בולט האופי המגונה של המעשה, חייבת שתהיה קביעה פוזיטיבית בהכרעת הדין כי המעשה נעשה למטרת גירוי מיני, למטרת סיפוק מיני או למטרת ביזוי מיני (פס"ד פלוני, בעמ' 179).

במקרה דנן, העובדות לפיהן הנאשם הצמיד שטר כסף לחזה של המתלוננת ונישק את המתלוננת בצווארה מלמדות כי הנאשם ביצע את מעשיו מתוך מטרה או שאיפה להשיג באמצעותו גירוי או סיפוק מיני. מכיוון שהנאשם כפר כליל בביצוע מעשים אלו, הוא אינו יכול לטעון שלא גובש אצלו יסוד נפשי לביצועם.

סעיף 349 (א) לחוק העונשין מגדיר כעבירה ביצוע של מעשהמגונהבאדם "**ללא הסכמתו**". במקרה דנן, מעשיו של הנאשם בוצעו חרף התנגדותה הנמרצת של המתלוננת, שהתבטאה הן במלל והן בהתנהגותה הפיזית בדחיפת הנאשם.

סעיף 348 (ג1) לחוק העונשין, שהינו סעיף החיקוק המיוחס לנאשם בכתב האישום, מתייחס לביצועמעשהמגונה תוך "**שימוש בכוחאוהפעלתאמצעילחץ אחרים**".

הממצאים העובדתיים כפי שפורטו לעיל, לפיהם הנאשם הצמיד שטר לחזה את דחף את המתלוננת לתא השירותים, הצמיד את גופו לגופה של המתלוננת, תפס את ידיה, תוך כדי שהוא מנשק אותה, וכופה את עצמו עליה חרף התנגדותה, והכל תוך הפעלת כוחו הפיזי, מחייבים אתהמסקנההכוחהעבירה זו.

אעיר כי לא נטענה על ידי ההגנה כל טענה משפטית בנוגע לתחולת הסעיף על העובדות נשוא כתב האישום.

לסיים

27. לאור כל האמור, שוכנעתי כי עובדות כתב האישום הוכחו מעל לכל ספק סביר ואני מרשיעה את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום כדלקמן:

מעשה מגונה תוך שימוש בכוח לפי סעיף 348 (ג1) לחוק העונשין.

כניסה לישראל שלא כחוק לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952.

ניתנה והודעה היום ו' תמוז תשע"ו, 12/07/2016 במעמד הנוכחים.

שירלי דקל נה, שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

הדיון היום, נקבע בנוכחות הנאשם, הוא הוזהר בדבר חובת התייצבותו לדיון, קיבל אישור כניסה מהמת"ק, אך לא התייצב (השעה 12:00), ועל כן, שומעה הכרעת הדין שלא בנוכחותו.

אני מורה על חילוט הכספים שהופקדו במסגרת תיק מ"ת 15-05-39600.

הדיון יידחה לטיעונים לעונש ליום 9.10.2016 שעה 11:30.

בדיון הבא תידון בקשת המאשימה לחילוט ערבות צד ג'.

מזכירות בית-המשפט תזמן לדיון הבא את הערב - מר עאמר עמר ת.ז 00000000.

מזכירות בית-המשפט תזמן לדיון הבא מתורגמן לשפה הערבית.

בא-כוח הנאשם מתבקש ליידע את הנאשם בדבר החלטה זו, וידאג להמציא את ההזמנה לדיון עם העתק הפרוטוקול לנאשם. על הנאשם לפנות למת"ק מבעוד מועד לשם הסדרת אישור כניסה לישראל לצורך הדיון.

ניתנה והודעה היום ו' תמוז תשע"ו, 12/07/2016 במעמד הנוכחים.

שירלי דקל נוה , שופטת

הוקלדעלידיאיליןאלון